

ปัญหากฎหมายการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสาร ของราชการ พ.ศ.2540 ของนายทะเบียนฝ่ายปกครอง¹

दनयพร สุวรรณรัตน์²

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหากฎหมายการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.2540 ของนายทะเบียนฝ่ายปกครอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความหมายหลักการทั่วไปเกี่ยวกับการตีความกฎหมาย การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล การกำหนดความผิดและการลงโทษทางอาญา เมื่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากเทคโนโลยี (Digital Disruption) เข้ามามีบทบาทสำคัญในทุกภาคส่วนมากยิ่งขึ้น ด้วยความทันสมัยของเทคโนโลยีในยุคปัจจุบัน ทำให้การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างหน่วยงานเกิดขึ้นตลอดเวลา โดยส่วนใหญ่จะมีการสะสมข้อมูลไว้ในความครอบครองเพื่อหาประโยชน์จากข้อมูลนั้น ซึ่งเป็นข้อมูลที่จำเป็นในการเชื่อมโยงไปยังตัวบุคคลที่เป็นเจ้าของข้อมูล ซึ่งข้อมูลบางส่วนเป็นข้อมูลส่วนบุคคล

ข้อมูลส่วนบุคคลที่อยู่ในความครอบครองของหน่วยงานรัฐ หรือ ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ตามนัยพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.2540 ที่นายทะเบียนฝ่ายปกครองมีอำนาจหน้าที่ในการใช้รวบรวม เปิดเผย ข้อมูลเหล่านี้ โดยเฉพาะข้อมูลตามฐานทะเบียนราษฎรอันกำหนดสถานะบุคคลตั้งแต่เกิดจนตาย จึงมีผลกระทบต่อสถานภาพและสิทธิของบุคคลโดยตรง นำไปสู่การก่อให้เกิดสิทธิและหน้าที่ที่แต่ละคนจะพึงมีต่อไป แต่กลับพบปัญหาว่ามีการละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวของข้อมูลส่วนบุคคลเป็นจำนวนมาก ไม่เพียงแต่จะก่อความเสียหายให้แก่องค์กรและบุคคลแล้ว ยังก่อให้เกิดความเสียหายต่อเศรษฐกิจโดยรวมอีกด้วย³ อย่างไรก็ตาม เมื่อได้ทำการศึกษาปัญหากฎหมายการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.2540 ของนายทะเบียนฝ่ายปกครอง พบว่ายังมีปัญหาอยู่หลายประการ สามารถสรุปได้ดังนี้

ปัญหาประการที่หนึ่ง นิยาม “ผู้มีส่วนได้เสีย” การเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลของนายทะเบียนฝ่ายปกครอง “ผู้มีส่วนได้เสีย” ตามมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. 2534 แก้ไข

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.2540 ของนายทะเบียนฝ่ายปกครอง โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มณฑิลา ภักดีคง และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.พันธ์เทพ วิฑิตอนันต์และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ดนพร จิตต์จรุงเกียรติ

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาเขตบางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

³ ฐาปณี ชูจันทร์. “ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562.” การศึกษาอิสระหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต,มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

เพิ่มเติม พ.ศ. 2551 ที่ให้อำนาจในการจะขอตรวจ หรือคัดสำเนารายการ หรือให้นายทะเบียนคัดรับรองสำเนา⁴ เป็นต้น แต่เนื่องจากพระราชบัญญัติดังกล่าวไม่ได้กำหนดนิยามของคำว่า “ผู้มีส่วนได้เสีย” ไว้ จึงทำให้ยากแก่การตีความของนายทะเบียนฝ่ายปกครองที่จะต้องใช้ดุลพินิจและอนุญาตให้บุคคลอื่น หรือ แม้แต่หน่วยงานของรัฐด้วยกันเอง เข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลในทะเบียนราษฎรนั้น โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล หากไม่มีกฎหมายรองรับหรือบัญญัติค่านิยามผู้มีส่วนได้เสียไว้ อาจทำให้เข้าข่ายปฏิบัติการหน้าที่โดยมิชอบ หรือประพฤติมิชอบ จนอาจทำให้เจ้าของข้อมูลที่แท้จริงได้รับความเสียหายจากการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าว

ปัญหาประการที่สอง ปัญหาการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลเกี่ยวกับนายทะเบียนฝ่ายปกครอง การที่นายทะเบียนจะเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลทะเบียนราษฎรต่อผู้ใดโดยปราศจากความยินยอมของเจ้าของข้อมูลสามารถกระทำได้เท่าที่จำเป็นต่อการปฏิบัติหน้าที่ของนายทะเบียน ตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎร กฎหมายว่าด้วยบัตรประจำตัวประชาชน กฎหมายว่าด้วยชื่อบุคคล กฎหมายว่าด้วยการจดทะเบียนครอบครัว กฎหมายว่าด้วยสัญชาติ และกฎหมายอื่น⁵ ตามข้อ 7 แห่งระเบียบสำนักทะเบียนกลางว่าด้วยการคุ้มครองและจัดการข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎร พ.ศ. 2561 ออกตามความพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ.2534 จึงเป็นประเด็นปัญหาว่า นายทะเบียนฝ่ายปกครองจะต้องพิจารณาตีความคำว่า “กฎหมายอื่น” นั้น หมายความว่ารวมถึงกฎหมายอื่นใดบ้างที่นายทะเบียนสามารถดำเนินการเปิดเผยได้ อีกหนึ่งประเด็น ของมาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ซึ่งเป็นกรณีที่ข้อมูลข่าวสารอาจมีคำสั่งให้เปิดเผยหรือไม่เปิดเผยก็ได้ แม้ว่าเป็นข้อยกเว้นของหลักการเปิดเผยข้อมูลก็ตาม แต่ก็ไม่ได้เป็นข้อยกเว้นที่ห้ามการเปิดเผยอย่างเด็ดขาด⁶ ซึ่ง มาตรา 15 (6) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้กำหนดให้เจ้าหน้าที่รัฐซึ่งในที่นี้คือนายทะเบียนฝ่ายปกครองอาจมีคำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการที่มีกฎหมายคุ้มครองมิให้เปิดเผย ซึ่งคำว่า “กฎหมายคุ้มครองมิให้เปิดเผย”⁷ นั้นไม่มีการกำหนดหลักเกณฑ์พิจารณาไว้แน่ชัดว่า จะต้องมียกเว้น องค์กรประกอบ อย่างไร ซึ่งกฎหมายต่างประเทศที่มีแนวคิดสนับสนุนสิทธิการได้รู้และเข้าถึงข้อมูลเป็นหลัก ดังเช่น สหรัฐอเมริกาหรือประเทศอังกฤษ ซึ่งบัญญัติเกี่ยวกับเสรีภาพในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร (Freedom of information Act หรือ FOIA)⁸

⁴ พระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. 2534, มาตรา 6.

⁵ ระเบียบสำนักทะเบียนกลางว่าด้วยการคุ้มครองและจัดการข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎร พ.ศ. 2561 , ข้อ 7.

⁶ คณาธิป ทองรวีวงศ์, “The exemption to the information disclosure principle of The Official Information Act B.E. 2540 : A Study of Personal Information.” วารสารนิติศาสตร์และสังคมศาสตร์ ปีที่ 1, ฉบับที่ 1 (มกราคม-มิถุนายน พ.ศ.2560): 49-50.

⁷ พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540, มาตรา 15.

⁸ อุดม รัฐอมฤต, “พัฒนามาตรการในการดำเนินการ พิจารณาความเหมาะสมความเป็นไปได้ เพื่อจัดทำแนวทาง ขั้นตอนและวิธีการในการเข้าร่วมหรือทำความตกลงตามกรอบว่าด้วยการคุ้มครองความเป็นส่วนตัวของ APEC (APEC Privacy Framework)”, สำนักงานศูนย์วิจัยและให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2016.

มีการกำหนดข้อยกเว้นการเปิดเผยข้อมูลไว้อย่างชัดเจน จึงเกิดปัญหาการตีความกันเองตามความเข้าใจหรือดุลพินิจของแต่ละบุคคล ขาดระเบียบรองรับและมาตรฐานที่ชัดเจน กระทำการเช่นนี้ อาจส่งผลในวงกว้างมีผลกระทบต่อความเชื่อมั่นในการดำรงชีวิตของประชาชนในสังคมโดยรวมต่อ ความเชื่อถือและความไว้วางใจต่อการรักษาความเป็นส่วนตัวของประชาชนเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลว่าจะไม่รั่วไหลไปสู่บุคคลภายนอกที่ไม่สมควรได้โดยง่ายจนเกินไป หรืออย่างน้อยที่สุด การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลไม่ควรกระทำโดยปราศจากหลักเกณฑ์เงื่อนไขที่มีมาตรฐานเพียงพอ ตามที่นานาอารยประเทศได้มีมาตรการทางกฎหมายให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลไว้

ปัญหาประการที่สาม ปัญหาการกำหนดบทลงโทษเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของนายทะเบียนฝ่ายปกครอง ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.2540 ที่นายทะเบียนฝ่ายปกครองนำมาบังคับใช้ เพื่อเป็นแนวทางในการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารเมื่อประชาชนขอตรวจดูนั้น พบว่ากฎหมายดังกล่าวไม่มีการกำหนดบทลงโทษ เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือนายทะเบียนฝ่ายปกครอง ที่ไม่ให้ความร่วมมือในการที่ประชาชนจะเข้าถึงข้อมูล หรือ ไม่ยอมเปิดเผยข้อมูลโดยเจตนาทุจริต อาจเกิดความเสียหายจะต้องมีการกำหนดบทลงโทษอาญา จึงจะทำให้การบังคับใช้กฎหมายนี้ดำเนินการเป็นไปด้วยความมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ในทางกลับกัน แม้กฎหมายจะได้กำหนดบทลงโทษไว้แล้ว โดยเฉพาะในส่วนของ “โทษอาญา” ที่พบปัญหาว่ามีความไม่เหมาะสมบางประการ ในกฎหมายว่าด้วยโรงแรมและกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการเรียกรับ เป็นต้น ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีการกำหนดความผิดอาญาแต่นายทะเบียนฝ่ายปกครองแทบจะไม่นำกฎหมายนั้นมาบังคับใช้เท่าที่ควร ทั้งยังมีการกำหนดโทษไม่เหมาะสมและไม่ได้สัดส่วน เพราะกฎหมายดังกล่าวมิใช่การกระทำความผิดที่ร้ายแรง ดังนั้นจึงต้องมีการพิจารณาว่าการกำหนดฐานความผิดอาญาดังกล่าวส่งผลต่อสังคมอย่างไร มีความจำเป็นและความร้ายแรงเพียงพอ สอดคล้องกับบทบัญญัติตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 77 สมควรที่จะถูกกำหนดเป็นความผิดอาญาหรือไม่ มิฉะนั้นอาจนำไปสู่ปัญหากฎหมายอาญาเพื่อ⁹

ดังนั้นแล้ว เพื่อให้การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.2540 ของนายทะเบียนฝ่ายปกครองเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เหมาะสมและสร้างบรรทัดฐานการบังคับใช้กฎหมาย ผู้เขียนขอเสนอแนะให้แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมาย ในประเด็นดังต่อไปนี้

1. เพิ่มคำนิยามศัพท์ของคำว่า “ผู้มีส่วนได้เสีย” ในมาตรา 4 พระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ.2534 โดยเทียบเคียงกับ ข้อ 125 แห่งระเบียบสำนักทะเบียนกลางว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. 2535 ที่กำหนดชัดเจนว่า ผู้มีส่วนได้เสีย หมายถึง ดังต่อไปนี้¹⁰(1) เจ้าบ้าน (2) ผู้มีชื่อและรายการปรากฏในเอกสารที่จะขอตรวจ หรือคัดและรับรองสำเนา (3) บุคคลหรือนิติบุคคลใดที่มีส่วนได้เสียเกี่ยวกับ

⁹ เจตนารมณ์ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ,มาตรา 77.

¹⁰ ระเบียบสำนักทะเบียนกลางว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. 2535 ,ข้อ 125.

เอกสารทะเบียนราษฎรไม่ว่าโดยตรงหรือทางอ้อม ทั้งนี้ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการวินิจฉัยคดีความให้กับนายทะเบียนฝ่ายปกครอง ควรมีการแต่งตั้งคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลทะเบียนราษฎร เพื่อพิจารณาอนุญาตว่าบุคคลผู้ขอให้เปิดเผยข้อมูลเป็นผู้มีส่วนได้เสียจริงและสามารถเข้าถึงข้อมูลทะเบียนราษฎร ได้ตามพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. 2534

2. การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของนายทะเบียนฝ่ายปกครอง ผู้เขียนเห็นว่า จากการวิเคราะห์ปัญหาข้อ 7 (1) แห่งระเบียบสำนักทะเบียนกลางว่าด้วยการคุ้มครองและจัดการข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎร พ.ศ. 2561 จึงขอเสนอให้พิจารณาแก้ไขเพิ่มเติม ดังนี้

เดิม “ข้อ 7 การเปิดเผยข้อมูลทะเบียนราษฎรหรือข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎร สามารถดำเนินการได้เท่าที่จำเป็นต่อการปฏิบัติหน้าที่ของส่วนราชการ โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลหรือผู้มีอำนาจกระทำการแทน (1) เพื่อการปฏิบัติหน้าที่ของนายทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎร กฎหมายว่าด้วยบัตรประจำตัวประชาชน กฎหมายว่าด้วยชื่อบุคคล กฎหมายว่าด้วยการจดทะเบียนครอบครัว กฎหมายว่าด้วยสัญชาติ และกฎหมายอื่น ”

เดิม “ข้อ 7 วรรคสอง การเปิดเผยข้อมูลทะเบียนราษฎรหรือข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎรตามวรรคหนึ่ง ถ้าผู้ควบคุมข้อมูลหรือนายทะเบียนผู้มีอำนาจตามกฎหมายว่าด้วยทะเบียนราษฎรเห็นว่าควรขอความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลให้แจ้งผู้ขอข้อมูลดำเนินการขอความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลก่อนจึงจะเปิดเผยได้ แต่การเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวต้องไม่เป็นการนำข้อมูลไปใช้ในทางธุรกิจหรือในเรื่องอื่นใดที่ไม่เกี่ยวกับหน้าที่ราชการหรือก่อให้เกิดความเสียหายแก่เจ้าของข้อมูล”¹¹

ขอเสนอแนะให้เพิ่มเติมเป็นข้อ 7 “การเปิดเผยข้อมูลทะเบียนราษฎรหรือข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎร สามารถดำเนินการได้เท่าที่จำเป็นต่อการปฏิบัติหน้าที่ของส่วนราชการ โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลหรือผู้มีอำนาจกระทำการแทน (1) เพื่อการปฏิบัติหน้าที่ของนายทะเบียน ตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎร กฎหมายว่าด้วยบัตรประจำตัวประชาชน กฎหมายว่าด้วยชื่อบุคคล กฎหมายว่าด้วยการจดทะเบียนครอบครัว กฎหมายว่าด้วยสัญชาติ และกฎหมายอื่น ทั้งนี้ ให้รวมถึงพระราชบัญญัติอื่นที่ให้นายทะเบียนเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญาทุกฉบับ”

“ข้อ 7 วรรคสอง การเปิดเผยข้อมูลทะเบียนราษฎรหรือข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎรตามวรรคหนึ่ง ถ้าผู้ควบคุมข้อมูลหรือนายทะเบียนผู้มีอำนาจตามกฎหมายว่าด้วยทะเบียนราษฎรเห็นว่าควรขอความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลให้แจ้งผู้ขอข้อมูลดำเนินการขอความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลก่อนจึงจะเปิดเผยได้ แต่การเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวต้องไม่เป็นการนำข้อมูลไปใช้ในทางธุรกิจหรือในเรื่องอื่นใดที่ไม่เกี่ยวกับหน้าที่ราชการหรือก่อให้เกิดความเสียหายแก่เจ้าของข้อมูล ทั้งนี้จะต้องไม่ใช่หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อวัตถุประสงค์อื่นนอกเหนือจากวัตถุประสงค์ที่ได้แจ้งไว้กับผู้ควบคุมข้อมูล.”¹²

¹¹ ระเบียบสำนักทะเบียนกลางว่าด้วยการคุ้มครองและจัดการข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎร พ.ศ. 2561 ,ข้อ 7.

¹² พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ,มาตรา 27วรรคสอง.

3. การกำหนดบทลงโทษเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของนายทะเบียนฝ่ายปกครอง ผู้เขียนเห็นว่า การกำหนดเป็นโทษปรับทางปกครอง หรือ นำโทษปรับทางพินัยมาบังคับใช้ เป็นการสร้างความเป็นธรรมในสังคม และลดการทุจริต โดยเปลี่ยนความผิดร้ายแรงเป็นโทษปรับทางพินัย ไม่มีการกักขังแทนค่าปรับ ไม่ต้องประกันตัว และไม่มีการบันทึกประวัติอาชญากรรม ให้ผู้มีไว้ซึ่งคนทำผิดร้ายแรงเท่านั้น¹³ และให้พิจารณายกเลิกโทษอาญา ที่บัญญัติโทษ “จำคุก” ให้เปลี่ยนเป็นโทษ “ปรับ” โดยให้แก้ไขกฎหมายที่มีความไม่เหมาะสม คือ พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ.2547 และพระราชบัญญัติควบคุมการเรียไร พุทธศักราช 2487 ตามลำดับ ดังต่อไปนี้

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ.2547 เดิม “มาตรา 61 ผู้ใดแจ้งรายการเท็จลงในบัตรทะเบียนผู้พักหรือทะเบียนผู้พัก หรือจัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา 45 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”¹⁴ ขอเสนอแนะ ให้แก้ไขเป็น “มาตรา 61 ผู้ใดแจ้งรายการเท็จลงในบัตรทะเบียนผู้พักหรือทะเบียนผู้พัก หรือจัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา 45 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท”

พระราชบัญญัติควบคุมการเรียไร พุทธศักราช 2487 จากเดิม มาตรา 19¹⁵ ผู้ใดฝ่าฝืน มาตรา 13¹⁶ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ” ขอเสนอแนะ ให้แก้ไขเป็น “มาตรา 19 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 13 มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท” ซึ่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวได้มีการแก้ไขโดยไม่ให้นำโทษจำคุกมาบังคับใช้ อีกทั้งควรให้มีการผลักดันแก้ไข พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.2540 โดยให้กำหนดบทลงโทษอาญาแก่นายทะเบียนฝ่ายปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ใช้ดุลพินิจไม่เปิดเผยข้อมูลของราชการแก่ประชาชนโดยทุจริต

¹³ หลักการและเหตุผล:พระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ.2565.

¹⁴ พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ.2547, มาตรา 61.

¹⁵ พระราชบัญญัติควบคุมการเรียไร พุทธศักราช 2487, มาตรา 19.

¹⁶ ในการรับเงินหรือทรัพย์สินที่เรียไรได้ ต้องออกใบรับให้แก่ผู้บริจาคกับมีต้นข้อไว้เป็นหลักฐาน และให้ผู้จัดให้มีการเรียไรประกาศขอรับและจ่ายเงินและทรัพย์สินให้ประชาชนทราบเป็นครั้งคราวตามสมควร และเมื่อได้จ่ายเงินหรือทรัพย์สินนั้นหมดไปแล้ว ให้ประกาศขอรับบัญชีอีกครั้งหนึ่ง.

เอกสารอ้างอิง

- คณาธิป ทองรวีวงศ์, “The exemption to the information disclosure principle of The Official Information Act B.E. 2540 : A Study of Personal Information.” วารสารนิติศาสตร์และสังคมท้องถิ่นปีที่ 1, ฉบับที่ 1 (มกราคม-มิถุนายน พ.ศ.2560):49-50.
- ธาริณี มณีรอด, “ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล,” วิทยานิพนธ์นิติศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2559.
- ฐาปนี ชูจันทร์, “ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ.2562.” การศึกษาอิสระหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต,มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สมหญิง แดงกล่อม, “ปัญหาสิทธิของนิติบุคคลต่างด้าวในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของราชการ”, คณะนิติศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีปทุม, 2563.
- อุดม รัฐอมฤต, “พัฒนามาตรการในการดำเนินการ พิจารณาความเหมาะสมความเป็นไปได้ เพื่อจัดทำแนวทาง ขั้นตอนและวิธีการในการเข้าร่วมหรือทำความตกลงตามกรอบว่าด้วยการคุ้มครองความเป็นส่วนตัวของ APEC (APEC Privacy Framework)”, สำนักงานศูนย์วิจัยและให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2016.
- รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560.
- พระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. 2534, ราชกิจจานุเบกษา, เล่ม 108 ตอนที่ 203 ฉบับพิเศษ. (22 พฤศจิกายน 2534):97
- พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540.
- พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ.2562.
- พระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ.2565, ราชกิจจานุเบกษา, เล่ม 139 ตอนที่ 66 ก. (25 ตุลาคม 2565) :22-36
- พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ.2547.
- พระราชบัญญัติควบคุมการเรียไร พุทธศักราช 2487.
- ระเบียบสำนักทะเบียนกลางว่าด้วยการคุ้มครองและจัดการข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎร พ.ศ. 2561.
- ระเบียบสำนักทะเบียนกลางว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. 2535 .